

Sulo on Taina Martiskaisen ensimmäinen pelastuskoira.

Aino Roubuttaa Urhoa ketteryysharjoitukseen.

Sulo ja Urho etsivät kadonneita

Aino lymyää vanhassa ladossa niityn reunassa. Taina pukee Sulolle pelastusvaljaat ja lähettää sen komennolla: – Etsi ukko! Tuhisten ja innosta väristen Sulo samaa niityn reunaan ja kaartaa tuulen alta ladolle. Se osuu jäljelle ja haukkuu kohta vimmatusti: Löytyi, löytyi!

Ollaan Martiskaisen perheen kanssa pelastuskoiraharjoituksissa. Perheen viidestä koirasta ovat mukana 7-vuotias bokseri Sulo ja 4-vuotias bostoninterrieri Urho, joka vipeltää tottuneesti keinulaudalla ja tikkailla 10-vuotiaan Ainin sivulla.

Aino valmentaa Urhoa harjoitusradalla ketteryysskokeeseen ja treenaa sen televaisuutta. Ketteryysskoe on osa rauniokoetta, josta Urho on suorittanut ensimmäisen osan. Se on suorittanut aiemmin keväällä myös hakukokeen. Valmiin pelastuskoiran on pitänyt suorittaa kaksi kolmesta pelastuskokeesta: pelastusjäljen, pelastushaun ja rauniokokeen.

Myös perheen muut koirat – bostoninterrieri Voitto, bokseripentu Tarmo ja vuoden vanha saksanpaimenkoira Jämä – koulutetaan pelastuskoiriksi.

SEKAROTUINENKIN KELPAA

Sulo on Tainan ensimmäinen pelastuskoira. Se on suorittanut kaikki kolme pelastuskoetta.

– Minä olen aina pitänyt lättäno-kista, joten valitsin bokserin. Ne ovat vilkkaita ja sinnikkäitä. Pentueesta valitsimme Sulon, koska se näytti vahvahermoisimmalta. Alussa jopa epäilimme, että se on kuuro, kun se ei säikkynyt meteliä.

– Sulo on itsenäinen, voimakas- tahtoinen ja mielestäni valtavan äly- käs. Nämä ovat hyviä piirteitä, vaikka eivät teekään helpoksi koiran tot- televaisuuskoulutusta. Jäljittäessään maastossa koiralla pitää olla luon- netta. Sen on tiedettävä välittömäs-

ti, mitä tehdä, eikä se saa välittää, jos ohjaaja on epävarma.

– Rodulla ei ole väliä, eikä koolla- kaan. Esimerkiksi pieni Urho on loistava pelastuskoira. Tärkeämpää on, mistä rodusta itse pitää ja millaisen suhteen luo koi- raansa.

– Koiran ei tarvitse olla rotunsa muotovalio, mutta sen pitää tulla toi- meen sekä vieraiden ihmis- ten että toisten koirien kanssa, eikä se tietenkään saa olla vihainen, Taina kertoo.

KOIRIEN KANSSA LAPSESTA ASTI

Taina ja Jarmo Martiskainen ovat molemmat eläneet koirien kanssa lapsesta asti ja kouluttaneet niitä. Pelastuskoiratoiminta sopii heidän mielestään hyvin lapsiperheillekin, jos pitää reippaasta ulkoilmaelä- mästä. Heillä on aina ollut koiria, paitsi silloin, kun nyt murkkuikäiset pojat olivat aivan pieniä.

– Silloin oli muutaman vuoden tauko, mutta jo Ainin syntymän ai- koihin meillä oli jälleen koira. Sitten tuli tunne, että koiran kouluttami- sesta voisi olla hyötyä myös muille, ja niin aloitimme pelastuskoiratoi- minnan.

– Kun pojat olivat pienempiä, lähdimme usein harjoituksiin ja lei- reille koko perheen voimin. Nyt Ai- no on lapsista innostunein ja halu- aa itsekin kouluttaa varsinkin Ur- ho.

– Harjoituksissa lapset leikkivät usein omia leikkejään tai tutkivat luontoa. Pienimmät ovat olleet sel- kärepassa. Mutta lapset ovat esi- merkiksi hakuharjoituksissa hyviä maalimiehiä. On hyvä, että koira

tottuu etsimään lapsia, sillä tositi- lanteissa etsitään usein juuri heitä. Varsinaisissa pelastustilanteissa lap- set eivät voi turvallisuusyistä olla mukana.

– Koiran hoitaminen kehittää lapsen vastuuntuntoa ja empaatti- suutta. Koska koiran kouluttami- nen pelastuskoiraksi kestää usein vuosia, isosta lapsesta ehtii siinä ajassa kehittyä jo täysi-ikäinen, joka voi osallistua pelastustoimiinkin, Taina tähdentää.

PENNUSTA ASTI IHMISTEN KANSSA

Koirien opetukseen menee Martis- kaisen perheeltä kolmisen iltaa vii- kosta ja lenkkeilyt päälle sen mu- kaan, missä vaiheessa kunkin koiran koulutus on. Kokeet on uusittava kolmen vuoden välein. Koiraa pitää kouluttaa vähän koko ajan ja erityi- sesti ennen koetta.

– Sulo ja Tarmo ovat nyt jälki- koulutuksessa. Sulo uusi syksyllä jäljestyksen, ja Tarmo suorittaa sen ensimmäistä kertaa. Urhon kanssa harjoittelemme raunio B:tä varten.

Jo ennen pelastuskoulutusta pen- tu tarvitsee sekä rakastavaa huo- miota että tapakasvatusta. Pennulle on luotava selkeät rajat.

– Koska siitä on tulossa perheen- jäsen, sen on totuttava paitsi ihmi- siin ja toisiin koiriin meillä myös ka- niiniin ja papukaijaan. Niiden on voi- tava rauhassa loikkia ja lennellä tu- lematta syödyksi.

– Pennun kanssa pitää olla luotta- mus, hyvä yhteishenki ja annos kek- seliäisyyttä. Sitä ei opeteta pakolla. Viemme pentua myös moniin eri- laisiin ympäristöihin ja maastoihin. Myös vieraat saavat käsitellä sitä. Näin syntyy luottamus, että vieraat

